

begrundes ved Lovens øjeblikkelige fiskale Formaal.“ Altsaa, Landstingets Udvalg har været nødt til at begrænse Tiden og Undersøgelserne for at faa Loven igennem i denne Samling i passende Tid. Det har ligefrem paapeget, at der har manglet Tid til at overveje Forhøjelser og Undladelser af Nedsættelser.

Jeg tror nu, at vi trængte til en Revision af Stempeloven, og det har været paapeget i lang Tid. Men det var paa en vis Maade i nedadgaaende Retning og ikke i forhøjende, og denne Lov gaar i Retning af Forhøjelse. Der er noget underligt i, at Stempeltaksterne skulle være lige saa høje paa den Ejendom, der er gældfri, som paa den Ejendom, der er belastet med Gæld. Og saa er der oven i Købet den Omstændighed, at den, der er belastet med Gæld, faar, saafremt denne Gæld følger Ejendommen, en yderligere Stempelafgift af denne Gældsforpligtelse. Der er ogsaa noget ejendommeligt i, at en Mand, der en Gang har betalt Stempelafgift for en Gæld, han har stiftet, saafremt han af Omstændighederne tvinges til at overføre denne Gæld til en anden, baade skal betale Udslettelse og betale ny Stempling for denne Gæld. Jeg synes egentlig, at der kunde være meget at rette ved vor hidtidige Stempelovgivning, og Finansministeren kunde vist godt have faaet flere Indtægter ind i Statskassen end her er foreslaaet, dersom han f. Eks. vilde have foreslaaet at tage en Skat paa Børseffekter. Jeg kan ikke se rettere, end at den her foreliggende Lov kommer alt for forceret, og at der har været levnet Udvalget, saavel her som i Folketinget, vel kort Tid til at behandle den. Man ser jo ogsaa, at Folketinget vrider sig ved f. Eks. at forhøje Stempelafgiften paa Ejendomsoverdragelser og i Udvalgsbetænkningen fordrer, at det maa faa Lejlighed til at sætte den ned, fordi dette tiltrænges mere end at hæve den.

Under disse Forhold kan jeg ikke give denne Stempelov min Stemme, idet jeg finder den alt for ufuldkommen. Tingene have ikke haft tilstrækkelig Tid til at overveje, hvad der burde gøres for at bringe den i en mere rationel Form, og i det hele taget er det efter min Mening en stor Mangel ved den, at den ikke fremkommer samtidig med de andre Skatte-love, som det vil være nødvendigt at fremkomme med til Efteraaret, naar der skal skaffes Balance i Finanskassen. Jeg kan og vil ikke give denne Stempelov min

Billigelse og vil derfor afholde mig fra at stemme.

Dalsgaard: Ved anden Behandling af den foreliggende Sag blev der af det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Vejstrup) fremsat nogle Betragtninger i Anledning af Bestemmelsen om, at man ved Overdragelsen af faste Ejendomme herefter skal gaa til at beregne Afgifterne ikke som hidtil efter Købesummen, men efter Skyldværdien. Disse Betragtninger, tror jeg, hvilede paa et Fejsyn, i alt Fald delvis, og da der ikke blev Lejlighed til ved anden Behandling at imødegaa dem, ønsker jeg nu, inden denne Sag forlader os, at knytte et Par Bemærkninger til disse Udtalelser. Det ærede Medlem mente, at naar man vil gaa til at beregne disse Afgifter efter Skyldværdi, burde man foretage de samme Fradrag i Skyldværdien, som man gik til ved Overgangen fra Hartkorns- til Ejendomsskyldbeskatningen ved Loven af 15. Maj 1903. Det ærede Medlem mente, at man ved denne Lov havde erkendt, at der ved Skyldværdien var en Urimelighed overfor de mindre Ejendomme, at de bleve uretfærdigt behandlet, hvis de ikke fik Fradrag, og at man som Følge deraf ogsaa maatte give dem et Fradrag her. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret i denne Opfattelse. At man gik til at give disse Fradrag ved Overgangen fra Hartkorns- til Ejendomsskyldbeskatningen, skyldtes jo kun den Omstændighed, at det var klart for alle, at derved vilde de mindre Ejendomme blive lidt stærkere belastede, at deres Skyldværdi vilde blive større i Forhold til deres Hartkorn end de andre Ejendomes, og naar man gik til dette nye Grundlag for Paaligning af Skatterne, fandtes det derfor naturligt, at man tog noget Hensyn dertil ved at give de smaa Ejendomme et vist Fradrag. Men her er Forholdet jo dette, at man ogsaa nu beregner disse Overdragelsesafgifter efter Værdi, og at naar man nu gaar over til at beregne efter Skyldværdi, er det ikke nogen principiel Forandring, der sker; det er i Virkeligheden i Princippet det samme Grundlag, man bliver paa. Det er stadig en Værdibeskatning, kun tager man en anden Værdimaaler, Skyldværdien, som man tror, det er heldigere at beregne Afgiften efter, end Købesummen, hvad jeg ogsaa tror, og hvad jeg ogsaa har haft Indtryk af, at det ærede Medlem til Dels indrømmer. Men naar man nu altsaa fremdeles ved-